

Ved de fleste Embeder paa Landet findes fra gammel Tid en Ordning, hvorefter Præsten har Ret til Staldplads m. v. i Annekset, navnlig i de gamle Anneksgaarde. Hvor dette ikke er Tilfældet, dækkes Udgiften nu ved Embedets Regulering, og den tilsvarende Regel er derfor indført her.

Til § 24.

De i Forslaget foreslaaede Lønninger er fastsatte under Hensyn til, at der ydes Stedstillæg, Dyrtidstillæg og Konjunkturstillæg efter samme Regler som for Statens Tjenestemænd paa samme Maade, som der allerede nu ydes Præster i Folkekirken Dyrtidstillæg og Løntillæg af Staten.

Til § 25.

Reglerne om Efterindtægt er ogsaa nu gældende for Efterladte efter Folkekirkens Præster. For Præster, der forbliver under den ældre Ordning, er det nødvendigt at have en særlig Regel for Embedsindtægtens Beregning.

Til § 26.

Medens der allerede i D. L. fandtes Bestemmelser om Præstenkers Pensionering, var dette ikke Tilfældet med Præsterne. Disse havde lige til Loven af 14. Marts 1913 ikke nogen lovbestemt Adgang til Pension, idet de almindelige Pensionslove for Statens Tjenestemænd, saaledes Loven af 24. Februar 1858, ikke fandt Anvendelse paa Præster. Retten til Pension hvilede paa en Praksis, der tog sit Udgangspunkt ved den i D. L. fastsatte Præsteenkemption, idet der ved en Præsts Afskedigelse tillagdes denne en Pension af Kaldet svarende til en Enkemption. Dertil kom imidlertid fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede en Pension af Statskassen oprindelig paa 400 Kr., senere forhøjet til 600 Kr., og endelig blev det efterhaanden almindeligt at tilstaa Præsterne ved deres Afskedigelse et noget større Beløb af Kaldet end den til en Enkemption svarende. Da Pensionsloven af 1851 var givet, gik man over til at anvende denne Lovs Analogi, idet der dog ved hver enkelt Afskedigelse blev truffet Bestemmelse om Pensionens Størrelse, og idet der stadig var visse Afvigelser ved Beregningen, herunder navnlig, at Boligen ikke medregnedes som pensionsgivende Indtægt, ligesom den Omstændighed, at alle Præsteindtægter efter den før Loven af 1913 indførte Ordning betragtedes som uvisse Indtægter, saaledes at der skete det herfor i Pensionsloven fastsatte Fradrag af $\frac{1}{3}$ af den Del af Indtægten, der overskred et Beløb af 2000 Kr., betød en væ-

sentlig Forringelse af Pensionen. Først ved Loven af 1913 blev det fastsat, at Præsterne skulde have Ret til Pension efter Bestemmelserne i Lov af 24. Februar 1858. Man har nu foreslaaet, at Præster i Henseende til Egenpension saavel som med Hensyn til deres Hustruers Ret til Enkemption og deres Børns Adgang til Børnepension i et og alt sidestilles med andre Statstjenestemænd.

Til § 27.

Der tilkommer de fleste Præster, der endnu lønnes efter den før Loven af 1913 indførte Ordning, Ret til Naadensaar efter Reglerne i D. L. 2—13. Denne Naadensaarsret, der er en Erstatning for, hvad Præsten har afgivet i Naadensaar til Formanden i Embedet, tilkommer Præsten ved Forflyttelse eller Afskedigelse og hans Enke eller Bo ved Præstens Død i Embedet og kommer til Udbetaling, naar der foreligger en Opgørelse, der først kan udføres efter Naadensaarets Udløb, altsaa et Aar efter Præstens Afgang. For de Præsters Vedkommende, der har Ret til Naadensaar, og som kommer ind under de ved nærværende Forslag fastsatte Lønningsregler foreslaas det, at der straks ved Overgangen under den nye Lønningsordning foretages en Opgørelse over Beløbets Størrelse, medens Udbetalingen først vil kunne ske ved Præstens Afgang fra Embedet. Naardet foreslaaet, at Opgørelsen skal ske paa det nuværende Tidspunkt og ikke først ved Afgang, skyldes det, at Præsten kun har Krav paa Naadensaar af Embedets egne Indtægter, saaledes som han efter den hidtidige Ordning har oppebaaret disse, men derimod ikke af den Lønstigning, som finder Sted ved den nye Ordning. Ved Overgangen under den nye Ordning sker der en saa stor Forandring ved den hele Lønningsmaade, f. Eks. med Hensyn til Boligens Vedligeholdelse, Befordringsgodtgørelse m. v., at det vilde være forbundet med Vanskelighed ved Præstens maaske langt hen i Tiden forefaldende Afgang at foretage en Opgørelse, ved hvilken man paa en Maade maatte konstruere en uvirkelig Indtægt, saaledes som den maatte antages at ville have været, hvis der ikke var sket nogen Lønningsforandring.

Til § 28.

Herom bemærkes, at Præsterne efter den ældre Ordning kun havde Ret til Pension fra Naadensaarets Udløb. Heri skete ved Loven af 1913 den Forandring, at der tilstodes dem Ret til Pension fra Afskedigelsen imod, at Naadensaaret opgjordes til